

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3075/2019
12.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиле АА (раније АА1) из села ..., ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, Канцеларија у Врању, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2393/18 од 07.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2393/18 од 07.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2393/18 од 07.03.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви странака за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр 1.бр. 142/18 од 14.03.2018. године, обавезана је тужена Република Србија – Високи савет судства – Основни суд у Врању, да тужилци на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног (раније Општинског) суда у Врању И.бр.1696/05, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, све у року од 8 дана од дана пријема пресуде (став први изреке); одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на износ од 3.520,00 динара, досуђеног на име трошкова извршног поступка, плати законску затезну камату за период од 07.12.2005. године па до коначне исплате, као и законску затезну камату на износ од 6.000,00 динара на име новонасталих трошкова извршења почев од 12.04.2017. године до исплате (став други изреке) и да тужилци на име трошкова парничног поступка плати износ од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, у року од 8 дана од дана пријема одлуке (став трећи изреке).

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2393/18 од 07.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врању Прр 1.бр. 142/18 од 14.03.2018. године у ставу првом и трећем изреке (став први изреке), и одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилја је поднела одговор на ревизију тужене.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и др. против Србије; предмету Качапор и други против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге).

Стога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Такође, нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права – одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене државе за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, чланова 155. и 172. став 1. Закона о облигационим односима о умањењу имовине (обичној штети) и одговорности тужене за незаконит и неправилан рад њених органа, те одредби члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је сваком гарантовано право на имовину.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1, 154. и 165. став 1. ЗПП. Тужена није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка, а трошкови тужиље за одговор на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били неопходни за вођење ове парнице.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић